

Posudek vedoucího práce

Ondřej Surovec: Používání internetových televizí vysokoškolskými studenty

Autor se ve své práci zabývá internetovým televizním vysíláním v České republice. Vzhledem k dění na české mediální scéně je práce zaměřená na velice aktuální téma. Cílem autora je zjistit, jakým způsobem a proč používají vysokoškolští studenti (konkrétně studenti FHS UK) toto médium (s. 6, 30), teoreticky a metodologicky vychází z kulturních studií (s. 28-29). Autor k zodpovězení své otázky používá kvalitativní výzkum a to metodu polostrukturovaného rozhovoru. K svému výzkumu si vybral 14 studentů FHS ve věku 19-26 let, nepracující na HPP, bez dětí a žijící v Praze (s. 32). Výběr vzorku byl plně v souladu s kvalitativním výzkumem. Autor neopomněl při výzkumu ani etické požadavky (s. 34).

V teoretické části autor stručně představuje vývoj televize a internetu na území České republiky. Autor s použitím relevantní literatury nastiňuje odlišnost internetu od tradičních médií a představuje, na jakých principech fungují online televize. Dále na základě průzkumů charakterizuje českou internetovou populaci, a jak používá online video obsah. Představuje nám nejrozšířenější internetové video platformy sledované českou internetovou populací.

V kapitole 2.4 se autor zabývá výzkumy publika. Představuje zde dva základní přístupy k výzkumu publik a typy recipientů a jejich vztah k mediálním obsahům.

Autor se sice při definování pojmů opírá o odbornou literaturu, ale ne vždy je hlouběji promýšlí, například tvrdí, že propojená komunita je důvodem, že online vysílání má potenciál zasáhnout větší publikum než tradiční televize (s. 23). Jaký je tedy podle autora rozdíl mezi publikem a komunitou? Autor také píše, že „publika tím pádem nejsou omezena jedním místem ani jedněmi národními, jazykovými a kulturními hranicemi.“ (s. 23). Což je až příliš jednoznačné tvrzení, které opomíjí, že i v rámci internetu existují těžce překročitelné hranice. Teoretická část práce splňuje standarty bakalářské práce. Rozsah použité literatury je dostatečný, autor využívá i odborných časopisů.

V analytické části autor nejprve představí informátory, aby uvedl čtenáře do kontextu. Popíše, jaké přístroje informátoři využívají k sledování a kolik času tráví využíváním internetu. Autora chválím za to, že si uvědomuje, že výpovědi informátorů nepředstavují objektivní realitu, ale pouze její reflexi (viz např. s. 40). Analytickou část autor propojuje i s teoretickou částí, například kategorizuje informátory podle diváckých návyků dle typologie Bílského a spol.

Nejdůležitější zjištění z výzkumu jsou následující: Informátoři většinou nesledují stream a pořady z archivů tradičních českých televizí. Preferují zahraniční obsah před českým, z hlediska obsahu pak zpravodajství a vtipná videa. Z hlediska genderu muži oproti ženám více sledují sportovní a erotická videa a ženy naopak dávají přednost lifestylovým pořadům. Ženy také využívají online videa jako kulisu, autor tak potvrdil zjištění Davida Morleyho z 80. let. Některé návyky se nemění, mění se pouze zprostředkující technologie. Oproti sledování

klasické televize se ale mění geografie této aktivity, obývací pokoj už není ústředním místem sledování video obsahu, ale je jím postel. U informátorů převládá sledování online videí nad klasickou televizí. Informátoři na online videu oceňují především možnost aktivního výběru a plánování času nezávisle na pevné struktuře vysílání. U klasické televize informátoři především oceňovali technologickou kvalitu obrazu oproti zařízením, na kterých sledují online videa.

Dílo Ondřeje Surovce splňuje nároky kladené na bakalářskou práci. Autor propojuje teoretickou část s analytickou částí. Ve svém výzkumu autor dochází k řadě zajímavých zjištění a pomáhá nám poznat vztah vysokoškolských studentů k audiovizuálním obsahům. Kvalitu práce snižuje jazyk, jakým je psaná. Místy jsou slovní spojení a větná skladba dosti kostrbaté a bylo by třeba je upravit. Práce obsahuje drobné překlepy (např. Ne jinak s. 12). Vzhledem k výše uvedenému hodnotím práci jako velmi dobrou.

V Hevízu, 31. 8. 2016

Mgr. et Mgr. Jan Beseda, Ph.D.